

[Arne Bjerregaard]

koste op imod de 7 kr. Og specielt når vi tager de sæsonmæssige reguleringer ind, vil den i foråret let kunne koste over 7 kr., altså 80 øre mere end det, som var udgangspunktet, marts 1985, og marts 1985 var det højeste niveau nogen sinde, også efter skatteministerens oplysninger.

Elprisen stiger med ca. 13 øre for den lille forbruger, mens den store forbruger må nøjes med knap 9 øre. Forstå det, hvem der kan! Og disse forhøjelser er endda på grundlag af en elpris, der er højere i dag end i 1985 og den næsthøjeste i historien, stadig væk efter skatteministerens oplysninger, som jeg fæster lid til.

Lad os se på familien Jensens situation ude i de mange landsbyer, hvor offentlige transportmidler ikke er anvendelige, hvis man skal på arbejde. Lad os forudsætte, at familien Jensen har 25 km til arbejde, må bruge 3.000 l olie og har almindelige eludgifter. Så vil energiafgiften alt andet lige betyde 3.400 kr. mere for denne familie til opvarmning, 1.200 kr. mere for at komme på arbejde, 800 kr. mere i el og et par hundrede kroner mere i diverse afledede virkninger af andre afgifter. I alt 5.600 kr. pålægger man familien Jensen. Lad os forudsætte, at familien Jensen er en af de svageste grupper, hvor der kun er en indtægt på 120.000 kr., hvilket generelt set vil give et momspligtigt forbrug på omkring 60.000 kr. Det vil sige, at hr. Jensen ville være bedre tjent med en moms uden kompensationer på 32 pct., idet en sådan momsforhøjelse kun ville øge omkostningerne eller belaste familien Jensens forbrug med 5.000 kr. Og så vil jeg gerne spørge regeringen: turde regeringen, turde nogen herinde, være med til at lave en momsforhøjelse til 32 pct. uden nogen som helst form for kompensationer? Men det er i virkeligheden det, man byder den lille mand, de svage, de lave indkomster i dette samfund, og derfor forstår jeg ikke den store glæde, som nogle kan opiske sig selv til at fremføre over, at man har fået 1 pct. moms væk. Ja men den ville belaste familien Jensen her med 400 eller 500 kr., det ville være alt. Og hvis man tog en momsprocent på 32, ville den gode finansminister kunne få 30 mia kr. i kassen i stedet for, og så ville det endda stadig væk belaste de svageste hårdst. Det viser, hvor skævt dette er selv i forhold til en moms.

Jeg beklager meget, at man ikke har forstået, at sådanne ensidige afgifter vender den tunge ende totalt nedad, dobbelt så tungt som momsens gør uden kompensationer.

Og lad mig sige, at jeg har været enig med regeringen i mangt og meget, også i en nødvendig ændring af visse udviklingslinjer i dette samfund. Det har jeg været enig i, og jeg har da også stemt for de fleste initiativer, om ikke for alle med glæde. Men derfor bedrøver det mig, at regeringen og regeringspartierne på centrale områder totalt handler uden sans for proportioner, og jeg må, og jeg vil, for jeg kan ikke andet ud fra en social betragtning, stemme imod dette asociale indgreb.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg tror, vi alle med stor interesse har lyttet til hr. Arne Bjerregaards indlæg. Vi ved alle, hvor stort et mod det kræver at gå imod sin egen gruppe, vi ved altid, hvor svært det er herinde, vi, der har haft vores gang her i mange år, for et medlem at lade sin samvittighed få overtaget i forhold til gruppedisciplinen. Jeg tror, dette er et nogenlunde nøjagtigt citat af, hvad statsministeren sagde i forbindelse med hr. Robert Pedersens særstandpunkt i forhold til den socialdemokratiske gruppe. Jeg tror derfor, at hele folketinget venter, at statsministeren nu beder om ordet og udnævner hr. Arne Bjerregaard til et rigtigt mandfolk. Ellers kunne man jo let få det indtryk, at der gjaldt én standard for statsministeren, når det vedkommer socialdemokratiet, og en anden, når det vedkommer ham selv.

Erik B. Smith (S):

En række af ordførerne for navnlig regeringspartierne har jo beskæftiget sig med den sociale kompensation eller rettere sagt mangelen på den sociale kompensation, og jeg tror, det var ordføreren for det konservative folkeparti, der sagde, at nu, hvor momsforhøjelsen ikke bliver til noget, bortfalder selvfølgelig den sociale kompensation.

I socialdemokratiet har vi fra starten givet udtryk for, at de sociale kompensationer, som regeringen arbejdede med, absolut var utilfredsstillende i forhold til de afgifter, man lagde selv på disse meget svage økonomiske